
ÚTERNÍ KLUB

„Nerozřešené záhady.“

Raymond West vyfoukl oblak kouře a opakoval svá slova s jakýmsi úmyslným a vědomým potěšením. „Nerozřešené záhady.“

S uspokojením se kolem sebe rozhlédl. Pokoj byl starý, s širokými černými trámy přes strop a byl opatřen starým dobrým nábytkem, který se k němu hodil. Proto ten pohled Raymonda Westa vyjadřující souhlas. Povoláním byl spisovatel a měl rád dokonalou atmosféru. Dům tetičky Jane se mu vždycky líbil jako to pravé prostředí pro její osobnost. Podíval se přes krb k místu, kde vzpřímeně seděla na velké židli s vysokým opěradlem. Slečna Marplová měla na sobě šaty z černého brokátu v pase hodně stažené. Nabraná belgická krajka s lesklými květy tvořila vodopád po celé délce živůtku. Měla černé krajkové rukavice bez prstů a na vyčesaných sněhobílých vlasech jí seděl černý krajkový čepeček. Pletla něco bílého, měkkého a hebkého. Vybledlé modré oči, mírné a laskavé, prohlížely si s klidným potěšením synovce a jeho hosty. Spočinuly nejdřív na Raymondovi, který se snažil být společensky vlídný, pak na malířce Joyce Lemprièreové s krátce přistřiženými černými vlasy a zvláštníma hnědozelenýma očima, pak na elegantním muži velkého světa, siru Henrym Clitheringovi. V pokoji byli další dva lidé, dr. Pender, postarší duchovní místní farnosti, a pan Petherick, právní poradce, vyschlý mužiček, který se díval přes brýle místo skrze ně. Slečna Marplová věnovala všem těmto lidem krátkou chvilku pozornosti a s jemným úsměvem na rtech se vrátila k svému pletení.

Pan Petherick krátce a suše zakašlal, jak mívával ve zvyku, než promluvil.

„Co to povídáte, Raymonde? Nerozřešené záhady? A co s nimi má být?“

„Nic s nimi nemá být,“ řekla Joyce Lemprièreová. „Raymond si prostě rád hraje se slovy a rád sám sebe poslouchá.“

Raymond West na ni vrhl vyčítavý pohled, ona však jen pohodila hlavou dozadu a zasmála se.

„Že se rád vytahuje, slečno Marplová?“ otázala se. „To vy jistě víte.“

Slečna Marplová se na ni mile usmála, ale neodpověděla.

„Život sám je nerozřešené tajemství,“ řekl duchovní vážně.

Raymond se napřímil na židli a prudkým pohybem odhodil cigaretu.

„To jsem neměl na mysli. Nemluvil jsem o filozofii,“ řekl. „Myslel jsem na skutečná holá prozaická fakta, na věci, které se staly a které nikdy nikdo nevysvětlil.“

„Znám takové věci, které máš na mysli, můj milý,“ řekla slečna Marplová. „Například paní Carrutherovou potkalo včera odpoledne něco velmi zvláštního. Koupila si u Elliota dvě skleničky naložených garnátů. Zastavila se ještě v dalších dvou obchodech, a když přišla domů, zjistila, že je nemá. Vrátila se do dvou obchodů, kde byla, ale ty garnáty dočista zmizely. Tedy to se mi zdá velmi pozoruhodné.“

„To je ovšem velmi podezřelé,“ řekl s největší vážností sir Henry Clithering.

„Existuje ovšem celá řada vysvětlení,“ řekla slečna Marplová a tváře jí vzrušením malinko zružověly. „Například někdo jiný -“

„Drahá tetičko,“ řekl Raymond West trochu pobaveně, „neměl jsem na mysli tenhle druh vesnických událostí. Myslel jsem na vraždy a zmizení - na ten druh věcí, o nichž by nám sir Henry mohl vykládat hodiny, kdyby chtěl.“

„Ale já o své práci nikdy nemluví,“ řekl sir Henry skromně. „Ne, já o své práci nikdy nemluví.“

Sir Henry Clithering byl donedávna komisařem Scotland Yardu.

„Rád bych věděl,“ řekl Robert West, „jaký druh mozku dovede opravdu nejlíp rozřešit záhadu? Člověk má vždycky pocit, že průměrnému policejnímu detektivovi musí vadit nedostatek představitivosti.“

„To je hledisko laika,“ řekl suše sir Henry.

„Na to bychom opravdu měli celý poradní sbor,“ řekla Joyce s úsměvem, „na psychologii a fantazii je spisovatel -“

Ironicky se uklonila Raymondovi, ale ten zůstal vážný. „Umění psát dává člověku nahlédnout do lidské povahy,“ řekl vážně. „Spisovatel pak vidí pohnutky, které by normální člověk přehlédl.“

„Já vím, můj milý, že tvoje knihy jsou velmi chytré,“ řekla slečna Marplová. „Myslíš si ale, že lidé jsou opravdu tak ohavní, jak je ty líčíš?“

„Drahá tetičko,“ odpověděl Raymond laskavě, „ponech si svou víru. Já ti ji nijak brát nebudu.“

„Chci říct,“ pravila slečna Marplová, vraštic trochu obočí, jak počítala oka na pletení, „že je tolik lidí, kteří mi nepřipadají ani zlí; ani dobří, ale velmi pošetilí.“ Pan Patherick znovu suše zakašlal. „Nemyslíš, Raymonde,“ řekl, „že příkládáš fantazii příliš mnoho váhy? Fantazie je věc velmi nebezpečná, jak my právníci až příliš dobře víme. Být schopen nestranně posoudit svědectví, brát fakta jako fakta - to se mi zdá jedinou logickou metodou, jak dosáhnout pravdy. Mohu dodat, že podle mé zkušenosti je to jediná úspěšná metoda.“

„Nesmysl!“ zvolala Joyce a rozhořčeně pohodila hlavou dozadu. „Sázím se, že bych vás v téhle hře všechny předčila. Jsem nejen žena - a říkejte si, co chcete, ženy mají intuici, která je mužům odepřena - ale i umělkyně. Vidím věci, které vy nevidíte. A pak také jsem se jako malířka dostala mezi všechny možné druhy lidí různého společenského postavení. Znam život tak, jak jej tady drahá slečna Marplová nemůže vůbec znát.“

„To tedy nevím, drahoušku,“ řekla slečna Marplová. „Na vesnici se někdy přiházejí velmi bolestné a trapné věci.“

„Mohu něco říci?“ promluvil s úsměvem dr. Pender. „Vím, že dnes je módou očerňovat duchovenstvo, ale my slyšíme hodně věcí a známe onu stránku lidské povahy, která je pro okolní svět zapečetěnou knihou.“

„Tak si myslím,“ řekla Joyce, „že jsme docela vybraná sešlost. Co kdybychom utvořili klub? Co je dneska? Úterý? Nazveme jej Úterním klubem. Budeme se scházet každý týden a všichni členové musí po řadě předložit nějaký problém. Nějakou záhadu, kterou sami poznali a na niž samozřejmě znají odpověď. Počkejte, kolik je nás? Jeden, dva, tři, čtyři, pět. Mělo by nás být vlastně šest.“

„Zapomněla jste na mě, má milá,“ řekla slečna Marplová s veselým úsměvem.

Joyce se maličko zarazila, ale rychle skryla své překvapení.

„To bude báječné, slečno Marplová,“ řekla. „Nenapadlo mě, že byste o hru stála.“

„Myslím, že to bude zajímavé,“ řekla slečna Marplová, „zvlášť když tu máme tolik chytrých pánů. Obávám se, že já dost chytrá nejsem, ale když člověk žije taková léta v St. Mary Mead, pak nahlédne do lidské povahy.“

„Jsem si jist, že vaše spolupráce bude velmi cenná,“ poznamenal zdvořile sir Henry.

„Tak kdo začne?“ zeptala se Joyce.

„O tom, myslím, není žádných pochybností,“ prohlásil dr. Pender, „když už máme tak velké štěstí, že je mezi námi tak vynikající muž jako sir Henry...“

Nedokončil větu a zdvořile se uklonil směrem k siru Henrymu.

Ten chvíli mlčel. Nakonec povzdychl, překřížil nohy a začal:

„Je pro mě poněkud nesnadné vybrat právě něco takového, co chcete, ale náhodou vím o jednom případě, který velmi dobře splňuje tyto požadavky. Možná že jste si před rokem všimli v novinách zmínky o tom případu. Tenkrát byla ta věc dána ad acta jako nevyřešená záhada, ale náhodou se mi nedávno dostalo do rukou rozluštění.“

Fakta jsou velmi prostá. Tři lidé usedli k večeři, jejímž hlavním chodem byl mořský rak. V noci se pak všem třem udělalo zle a byl povolán rychle lékař. Dvě z těch osob se uzdravily, třetí zemřela.“

„Ach!“ řekl Raymond s uspokojením.

„Jak říkám, fakta sama o sobě jsou velmi prostá. Smrt byla přičtena otravě klobásovým jedem, v tom smyslu byl vystaven úmrtní list a oběť byla patřičně pohřbena. Ale tím to neskončilo.“

Slečna Marplová pokývla hlavou.

„Začaly asi řeči,“ pravila, „to obvykle bývá.“

„A teď vám musím popsat herce toho malého dramatu. Nazvu manžele panem a paní Jonesovými, a společníci paní Jonesové slečnou Clarkovou. Pan Jones byl agentem firmy vyrábějící léky. Byl to pohledný, řečný chlapík hrubšího zrna kolem padesátky. Jeho manželka byla žena dost všední, asi pětáctýřicetiletá. Společnice, slečna Clarková, byla asi šedesátiletá, statná, veselá žena s usměvavou, zdravě červenou tváří. Nikdo z nich nebyl příliš zajímavý, aby se tak řeklo.

Nesnaze vznikly velmi podivným způsobem. Noc předtím přespal pan Jones v malém obchodním hotelu v Birminghamu. Ten den byl náhodou dán do psací podložky nový pijavý papír, a pokojská, která zřejmě neměla nic lepšího na práci, si z dlouhé chvíle prohlížela v zrcadle piják, právě po tom, co pan Jones napsal dopis. Za několik dní nato byla v novinách zpráva o smrti paní Jonesové, která zemřela následkem požití mořského raka z konzervy, a pokojská ihned sdělila ostatnímu služebnictvu v hotelu slova, která na pijáku rozluštila. Zněla asi takto: *Jsem zcela závislý na své ženě... až zemře, budu... sta a tisíce... sypané cukroví...*

Snad se pamatujete na nedávný případ, kdy byla manželka otrávena manželem. Stačilo docela málo k podnícení fantazie těch služebných. Pan Jones zamýšlel sprovodit ze světa svou ženu a zdědit po ní sta a tisíce liber! A náhodou jedna ze služebných měla v malém městě, kde bydlel pan Jones, příbuzné. Napsala jim, a oni zase napsali jí. Jak se zdálo, byl pan Jones velmi pozorný k dceři místního lékaře, hezké mladé, třiatřicetileté ženě. A začaly se šířit pomluvy. Byla poslána petice ministru vnitra. Nesčetné anonymní dopisy se hrnuly do Scotland Yardu a všechny obviňovaly pana Jonese z vraždy jeho ženy. Mohu ale říct, že jsme si ani na chvíli nemysleli, že je v tom něco jiného než jalové řeči a klepy. Přesto byl dán příkaz k exhumaci, aby se veřejné mínění uklidnilo. Byl to jeden z těch případů obecné víry, neopírající se o žádná spolehlivá fakta, a ukázalo se, že je kupodivu pravdivý. Při ohledání mrtvoly se našlo dostatečné množství arzeniku, takže bylo zcela jasně prokázáno, že zesnulá zemřela důsledkem otravy. Úkolem Scotland Yardu spolupracujícího s místní policií bylo zjistit, jak a kým byl arzenik podán.“

„Ach!“ zvolala Joyce. „To se mi líbí. To je záhada jaksepatří.“

„Podezření padlo přirozeně na manžela. Měl prospěch ze smrti své ženy. Nedosahoval výše sta a tisíců, jak si romanticky představovala pokojská v hotelu, ale částky zcela solidní - 8000 liber. Kromě toho, co vydělal, neměl vlastních peněz, a byl to muž trochu marnotratný a měl rád dámskou společnost. Prošetřili jsme co nejdiskrétněji pověsti o jeho vztahu k lékařově dceři; ačkoliv se však zdálo zcela jasné, že mezi nimi bylo kdysi velké přátelství, došlo před dvěma měsíci k velmi prudké roztržce, a zřejmě se od té doby nesetkali. Lékař sám, starší prostý a nepodezíravý člověk, byl výsledkem ohledání překvapen. Byl zavolán kolem půlnoci a zjistil, že všichni tři jsou postiženi nevolností. Uvědomil si ihned, jak vážný je stav paní Jonesové, a poslal okamžitě do lékárny pro opiové prášky k zmírnění bolesti. Přes všechny jeho snahy však paní Jonesová zemřela, neměl však ani na okamžik podezření, že by bylo něco v nepořádku. Byl přesvědčen, že její smrt byla zaviněna otravou uzenkovým jedem. Večeře oné noci sestávala z mořského raka v konzervě a salátu, ze sypaného cukroví s marmeládou, z chleba a sýru. Naneštěstí z raka nic nezbylo - byl sněden celý a konzerva zahozena. Vyslychal mladou služku, Gladys Linchovou. Byla hrozně rozrušená, uplakaná a

rozčilená, a dalo mu dost práce, aby ji přinutil držet se věci, ale ona znovu a znovu prohlašovala, že konzerva nebyla nijak porušena a že jí rak připadal v dokonale dobrém stavu. To byla fakta, z nichž jsme musili vycházet. Jestliže dal Jones své ženě se zločinným úmyslem arzenik, nemohl být jed v žádném jídle, protože je jedli všichni tři. A další věc - Jones se vrátil z Birminghamu, právě když byla na stůl přinášena večeře, takže neměl příležitost přimíchat předtím jed do jídla.“

„A co ta společnice?“ zeptala se Joyce, „ta tlustá paní s usměvavou tváří.“

Sir Henry přikývl.

„Ujišťuji vás, že jsme na to nezapomněli. Zdálo se však nepravděpodobné, že by mohla mít k vraždě nějakou pohnutku. Paní Jonesová jí nic neodkázala a jediným důsledkem zaměstnavatelčiny smrti pro ni bylo, že si musila hledat jiné místo.“

„To ji, jak se zdá, vyřazuje,“ řekla zamyšleně Joyce.

„Jeden můj inspektor brzy objevil významný fakt,“ pokračoval sir Henry. „Toho dne po večeři pan Jones sešel dolů do kuchyně a požádal o misku kukuřičné kaše pro manželku, která si stěžovala, že jí není dobře. Čekal v kuchyni, až ji Gladys Linchová udělala, a pak ji sám odnesl do manželčina pokoje. To, přiznám se, bylo pro nás rozhodující.“

Právnick přikývl.

„Pohnutka,“ řekl, ťukaje špičkami prstů o sebe. „A příležitost. Jako obchodní zástupce firmy vyrábějící léky měl snadný přístup k jedům.“

„A jako muž slabého morálního charakteru,“ dodal duchovní.

Raymond West hleděl upřeně na sira Henryho.

„V tom je nějaký háček,“ řekl. „Proč jste ho nezatkli?“

Sir Henry se usmál trochu křivě.

„To je ta nešťastná část případu. Až potud šlo všechno hladce, ale pak jsme narazili. Jonese jsme nezatkli, protože slečna Clarková nám při výslechu řekla, že misku s kaší snědla ona, a ne paní Jonesová.“

Šla do pokoje paní Jonesové, jak měla ve zvyku. Paní Jonesová seděla na posteli a misku s kaší měla vedle sebe.

„Necítím se vůbec dobře, Milly,“ řekla. „To mám zřejmě z toho, že jsem jedla na noc raka. Požádala jsem Alberta, aby mi přinesl misku s kaší, ale teď na ni vůbec nemám chuť.“

„To je škoda,“ poznamenala slečna Clarková, „je tak. pěkně uvařená, nejsou v ní žádné kousky. Gladys je opravdu dobrá kuchařka. Dnes jen málo děvčat dovede udělat tak dobře kaši. Na mou věru, mám na ni sama chuť, jsem věčně hladová.“

„To si myslím, když děláte takové hlouposti,“ řekla paní Jonesová.

Musím vám vysvětlit,“ přerušil sir Henry své vyprávění, „že slečna Clarková, znepokojená vzrůstající tloušťkou, prováděla odtučňovací kúru.“

„To vám nedělá dobře, Milly, opravdu nedělá,“ domlouvala jí paní Jonesová. „Když vás Pánbůh učinil tlustou, pak bylo jeho úmyslem, abyste tlustou zůstala. Snězte si tu kaši. Udělá vám to moc dobře.“

A slečna Clarková se do ní pustila a celou ji dojedla. To ovšem úplně rozbilo naše obvinění proti manželovi. Jones podal ochotně vysvětlení ohledně slov na podložce z pijavého papíru. Vyložil, že odpovídal na dopis svého bratra z Austrálie, který ho žádal o peníze. Poukázal na to, že je finančně zcela závislý na své ženě. Po ženině smrti bude rozhodovat o penězích sám a pomůže bratrovi, bude-li to možné. Litoval, že mu nemůže pomoci, a zmínil se o tom, že je na světě sta a tisíce lidí, kteří jsou v téže nepříjemné situaci.“

„Takže obvinění padlo?“ zeptal se dr. Pender.

„Ano, padlo,“ řekl vážně sir Henry. „Nemohli jsme se odvážit zatknout Jonese, když jsme neměli oč se opřít.“

Nastalo ticho a pak Joyce řekla: „A to je všechno?“

„Takhle se případ jevil minulý rok. Jeho pravé rozluštění je teď v rukou Scotland Yardu, a za dva nebo tři dni se o něm pravděpodobně dočtete v novinách.“

„Pravé rozluštění,“ řekla Joyce zamyšleně. „To jsem zvědavá. Přemýšlejme všichni pět minut, a pak si to povíme.“

Raymond West přikývl a podíval se na hodinky. Po uplynutí pěti minut pohlédl na dr. Pendera.

„Budete mluvit první?“ zeptal se.

Starý pán potřásl hlavou. „Přiznávám,“ řekl, „že si vůbec nevím rady. Nemůžu se však ubránit pomyslení, že viníkem musil být manžel, ale jak to udělal, nedovedu si představit. Řekl bych jen, že jí dál jed nějakým způsobem, který nebyl dosud zjištěn, a jak se to v tom případě po tak dlouhém čase dostalo na světlo, si nedovedu představit.“

„Vy, Joyce?“

„Společnice,“ řekla Joyce rozhodně. „Vždycky je to společnice! Co můžeme vědět, jakou pohnutku třeba měla? To, že byla stará, tlustá a ošklivá, nemusí ještě znamenat, že sama nebyla do Jonese zamilována. Třeba nenáviděla jeho ženu z nějakého jiného důvodu. Představte si, co je to být společnicí - vždycky musíte být příjemní, souhlasit, všechno v sobě potlačovat, neprojevit, co si myslíte a cítíte. Jednoho dne to už nemohla déle snést, a zabila ji. Pravděpodobně dala arzenik do misky s kaší a celá ta historka o tom, že ji snědla sama, je lež.“

„Pan Petherick?“

Právnick spojil špičky prstů, jak mívá ve zvyku při svém povolání. „To bych těžko mohl říci. To bych na základě faktů těžko mohl říci.“

„Ale musíte, pane Pethericku,“ naléhala Joyce. „Nemůžete si nechat svůj názor pro sebe a říci ‚nechci být zaujatý‘ a vystupovat jako právník. Musíte hrát hru.“

„Zdá se, že na základě faktů nelze o tom nic říci,“ pravil pan Petherick. „Můj osobní názor je, že vinen je manžel, neboť jsem už bohužel viděl mnoho případů tohoto druhu. Jak se zdá, jediné vysvětlení, které je v soulase s fakty, je, že slečna Clarková ho z nějakého důvodu úmyslně kryla. Možná že byla mezi nimi nějaká finanční dohoda. Třeba si uvědomil, že bude podezírán, a ona, která viděla před sebou budoucnost jen plnou bídy, byla možná ochotna vyprávět tu historku o kaši, když jí bude; potají vyplacena značná sumička. Bylo-li tomu tak, pak to bylo nanejvýš nesprávné. Opravdu nanejvýš nesprávné!“

„Nesouhlasím s vámi oběma,“ řekl Raymond. „Zapomněli jste na jednoho důležitého činitele v tomto případě. Na lékařovu dceru. Povím vám, jak vidím případ já. Rak z konzervy byl závadný. To vysvětlovalo příznaky otravy. Poslali pro lékaře. Ten zastihne paní Jonesovou, která snědla větší díl raka než ostatní, ve velkých bolestech, a pošle, jak jste nám pověděl, pro nějaké opiové prášky. Kdo dá poslovi opiové prášky? Jasně jeho dcera. Velmi pravděpodobně připravuje otci léky ona. Miluje Jonese a v tu chvíli se probudí všechny nejhorší pudry v její povaze a ona si uvědomí, že má v rukou prostředek, jak mu opatřit volnost. Prášky, které pošle, obsahují čistý bílý arzenik. To je moje řešení.“

„A teď nám to, sire Henry, prozradte,“ zvolala dychtivě Joyce.

„Okamžik,“ řekl sir Henry. „Ještě nemluvila slečna Marplová.“

Slečna Marplová pokývala smutně hlavou.

„Bože, bože,“ řekla. „Už mi zase uteklo jedno oko. Tak jsem byla tím příběhem zaujata. Je to smutný případ, velmi smutný případ. Připomíná mi starého pana Hargravesa, který bydlel tam na kopci. Jeho manželka neměla nikdy nejmenší podezření - až zemřel a zanechal všechny peníze ženě, s kterou žil a s kterou měl pět dětí. Před lety u nich sloužila. ‚Takové milé děvče,‘ říkávala vždycky paní Hargravesová, ‚je na ni naprosté spolehnout, že obrátí každý den matrace - kromě pátku, samozřejmě.‘ A starý Hargraves si vydržoval tu ženskou v jednom domě v sousedním městě a dělal přitom dál staršího církve a obcházel s miskou každou neděli.“

„Milá tetičko,“ řekl Raymond trochu netrpělivě. „Co má ten dávno mrtvý Hargraves co dělat s tímhle případem?“

„Tenhle příběh mi ho hned připomněl,“ odpověděla slečna Marplová. „Vždyť se mu přece tolik podobá, že? Předpokládám, že se chudák děvče teď přiznalo, a tak jste se to dozvěděl, sire Henry.“

„Jaké děvče?“ řekl Raymond. „Milá tetičko, o čem to vůbec mluvíš?“

„O tom chudáku děvčeti, Gladys Linchové, to je přece samozřejmé - co byla tak hrozně rozčilená, když s ní doktor mluvil - a měla taky proč, chudák. Doufám, že toho darebáka Jonese pověsí za to, že udělal z chudáka děvčete vražedkyni. A ji, chudáka, pověsí asi také.“

„Myslím, slečno Marplová, že došlo z vaší strany k malému nepochopení,“ začal pan Petherick.

Ale slečna Marplová zavrtěla umíněně hlavou a pohlédla na sira Henryho.

„Mám pravdu, že ano? Zdá se mi to tak jasné. Sypané cukroví - toho si člověk přece musí všimnout, myslím.“

„Co má být s tím sypaným cukrovím?“ zvolal Raymond.

Teta se k němu obrátila.

„Kuchařky skoro vždycky dávají na nadívané pečivo cukrový máček,“ řekla. „Ty malé bílé a růžové kuličky. Samozřejmě jak jsem slyšela, že měli při večeři tohle pečivo a že manžel psal někomu o sypaném cukroví, hned jsem si přirozeně ty dvě věci spojila. Arzenik byl v těch kuličkách. Dal je tomu děvčeti a nakázal jí, aby je dala na pečivo.“

„Ale to není možné,“ řekla Joyce rychle. „Pečivo jedli všichni.“

„Ale ne,“ odpověděla slečna Marplová. „Vzpomeňte si, společnice dělala odtučňovací kůru. Člověk nikdy nejí tohle cukroví, když dělá odtučňovací kůru; a počítám, že Jones ze své porce máček seškrabal a nechal jej vedle na talíři. Byl to chytrý, ale velmi hanebný nápad.“

Oči ostatních byly upřeny na sira Henryho.

„Je to velmi pozoruhodné,“ řekl pomalu, „ale slečna Marplová na to náhodou přišla. Jones přivedl Gladys Linchovou do maléru, jak se lidově říká. Chtěl se své ženy zbavit a slíbil Gladys, že si ji vezme, až bude žena mrtvá. Vyrobil ty kuličky a dal je Gladys s příkazem, jak jich použít. Gladys Linchová zemřela před týdnem. Její dítě při narození zemřelo a Jones ji opustil kvůli jiné. Když umírala, doznala pravdu.“

Na malou chvíli zavládlo ticho a pak řekl Raymond:

„Nu, tetičko Jano, tohle jsi vyhrála. Nemůžu pochopit, jak jsi na to u všech všudy přišla. Mě by v životě nenapadlo, že by ta služtička v kuchyni měla s tou věcí něco společného.“

„Jistěže ne, můj milý,“ řekla slečna Marplová, „ale ty toho o životě tolik nevíš jako já. Muž Jonesova typu - hrubián a vtipálek. Jak jsem slyšela, že je v domě hezké mladé děvče, byla jsem si jistá, že ji nenechal na pokoji. Je to všechno velmi trapné a bolestné, zkrátka nic pěkného. Nemůžu vám ani vypovědět, jaká to byla rána pro paní Hargravesovou a jaký to na vesnici způsobilo rozruch.“